

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 17. Mt. XIX.

Baland.-April 29, 1939

DFSR valst.
respublikinė
biblioteka

III SEKMADIENIS PO VELYKŲ

E V A N G E L I J A

Jon. 16, 16—22

ANUO metu tarē Jēzus savo mokyti-
niams: Dar valandėlē, ir jūs nebema-
tysite manęs; ir vēl valandėlē, ir maty-
site mane, nes aš einu paš Tēvā. Tuomet kai
kurie iš jo mokytinių kalbējosi tarp savęs:
Kas tai yra, kā jis mums sako: Dar valan-
dēlē, ir nebematysite manęs; ir vēl valan-
dēlē, ir matysite mane; ir: Aš einu paš Tē-
vā? Taigi, jie klausinējosi: Kā tai reiškia,
kā jis sako: Valandėlē? Mes nežinome, apie
kā jis kalba. Jēzus suprato, kad jie norējo
jį klausīti, ir jiems tarē: Jūs klausinēiate
vienas kitā apie tai, kad aš jums pasākiau:
Valandēlē, ir nebematysite manęs, ir vēl va-
landēlē, ir matysite mane. Iš tikrųjų, iš tik-
rųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite,
pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite nuliudē, bet
jūsū nuliūdīmas pavirs džiaugsmu. Moterīš-
kē gimdydama turi nuliūdīmo, nes jos valan-
da atējo. Pagimdzius gi kūdikī, jau nebeat-
simena suspaudīmo dēl džiaugsmo, kad gimē
pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa,
turite nuliūdīmo; bet aš vēl jus matysiu;

L E K C I J A

I Petro 2, 11—19

MYLIMIAUSIEJI, aš maldauju jus, su-
silaikykite, kaipo ateiviai ir keleiviai,
nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja
prieš sielā. Tebūnie jūsū pasielgīmas tarp
pagoniū geras, kad ir ten, kame jie netei-
siai apkalbinēja jus, lyg piktadarius, pažin-
tų jus iš gerų darbų ir garbintų Dievā ap-
lankymo dienā. — Taigi, pasiduokite kiek-
vienai žmoniū tvarkai dēl Dievo: ar tai ka-
raliui kaipo valdovui, ar tai vadams kaipo
jo siūstiems atkeršyti piktadariams ir pa-
girti gerųjų. Nes ta yra Dievo valia, kad
gera darydami priverstumēte nutilti neišma-
nančiųjų žmoniū nežinojimā, kaip laisvieji
ne kaip tie, kurie daro iš laisvės piktenybei
daugalā, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerb-
kite, mylėkite brolius, Dievo bijokite, gerb-
kite karaliū. — Jūs, vergai, būkite pasida-
vę visa baime valdovams ne tik geriems ir
romiems, bet ir nepakenčiamiems. Nes tai
yra malonē Kristuje Jēzuje, mūsų Viešpatyje.
tuomet jūsū širdis džiaugsis, ir jūsū džiaugs-
mo niekas iš jūsū neatims.

Visuotinasis Pijus - Pius Catholicus

Liūdīs Sūnus

MIRĖ popiežius Pijus XI. O vienas ne-
tikintysis žmogus, užbėgdamas istori-
kams už akių, apie mūsų brangiausiajį,
kilniausiajį velionį jau yra nusprendęs, kad
jis pasiliks žmoniū atmintyje kaipo “Pius
Magnus”, “Pijus Didysis”. Ir kas gi, iš
tiesų, drįstų paneigti Pijui didybės? Tačiau,
mūsų manymu, šis “didžiojo” titulas neiš-
reiškia pakankamai aiškiai ir patenkinamai
konkrečiai to, kā Pijaus nepalyginama didy-
bē yra pabrėžtinai nuveikusi, nē to, kas vi-
siems amžiams primygtinai skirs jį nuo jo
amžininkų — “galiūnų”, prie kurių vardų

aklas fanatizmas gali, tiesa, kurią nors die-
nā pridėti “didžiojo” titulā, bet kurių di-
dybē išgauta prievartos keliu, aukščiausių
žmonijos vertybių išniekinimu, sąžinių su-
varžymu ir šventų sutarčių sulaužymu.

Pijus XI yra griežčiausiai pasmerkęs bol-
ševizmā, rasizmā ir bet kurį metodiškā sie-
lų nužeminimą bei nuvertinimą “klasės”,
“rasės” ar “valstybės” naudai.

Atsistojęs prieš visas erezijas, stengian-
čias žmogų sužaloti, pririšant jį prie siau-
ručių, partikuliarizmų tarnybos, Pijus XI
čempionuoja ne autarchija, ne tuo, kas smau-
gia bei užtroškina, bet tuo, kas didina, iš-

plečia, išskleidžia. Jis šauklys viso to, kas universalu, katalikiška, dieviška.

Tikrai didis yra šis Senelis — du metus kankinėsis ant amžinybės slenkščio nuolatiniuose grumtynėse su mirtimi — kursai, apsiginklavęs tik malda, pasiaukojimu, teise ir savo sąžine, bet viduje stiprinamas galybe To, kurio Jis yra žemėje Vietininkas, drąsiai laiko pakeltą žilą galvą prieš visus, kurių didybė paremta neigimu Dievo teisių bei privilegijų uzurpavimu savo asmeniškai ar kolektyvo naudai. **Pius Catholicus**, iš tiesų, buvo “Christus in terra”, apie kurį galima sakyti su šv. Luku: “Štai, šitas pastatytas nupuolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje, ir kaip žonklas, kuriam bus prieštaraujama” (II. 34).

“**Catholicus**” Jis buvo: politikos srityje be perstogės ieškojo užmegzti oficialių ir pastovių su visomis valdžiomis santykių, kad padarius galą toms skaudžioms Bažnyčios ir Valstybės skyryboms, kurios yra ižūlus įžeidimas “civitatis Creatori” ir “Regi popularum”, socialinėje srity, primindamas ir pabrėždamas visų rasių lygybę, ir kiekvieno darbininko teisę gauti teisingą ir deramą bei padorų atlyginimą, parodė savo širdies atsivadimą (pamėgimą) visokios rūšies pri-

slėgtiesiems, tiems mažiesiems, kuriuos Kristus labai mylėjo, nes jie buvo silpnesni už kitus; šeimos (kiekvienos visuomenės pamato) srityje, nenuilstamai skelbė, be dviprasmiškumo ir be akių apdūmimo, pagrindinį moterystės įstatymą; jaunimo švietimo bei auklėjimo srity, protestavo prieš šventvagiškas Valstybių pretenzijas pajungti bei pavergti savo naudai sielas, kurias Dievas sutvėrė amžinajam su Švenč. Trejybe laimę duodančiam bendravimui; misijų srity, sužadino pilname individualizmo ir materializmo tarpсныje — tokią kilnią dvasią, kuri net ir iki šiai dienai nėra liovusi tarpti ir pasireikšti pasiaukojimu ir savęs užmiršimu, kad tik patraukus didesnį žmonių skaičių į šv. evangelijos šviesos ir vilties bendravimą; net ir **Bažnyčios** srity, atnaujino rytų (orientalinius) mokslus, tuomi duodamas tvirtesnį pagrindą Bažnyčių vienijimo darbams: **Katalikiškosios Akcijos** srity, primindamas kiekvienam sutvirtintajam (Sutvirtinimo sakramentu), kad jis esąs Kristus Karys, jį kviečia atnaujinti — kaip evangelijos raugas — savo pavyzdžiu, malda ir apaštalavimu tą aplinką, kurioje jis gyvena; ir kadangi tikram katalikybės skleidimui bei tarpimui pasaulyje reikalingi ministrai-tarnai iki šventumo pamaldūs, drausmingai iki savęs užmiršimo disciplinuoti, ir dieviškųjų dalykų išmanymo pilni, tai Pijus XI — kaipo visų savo pastangų svarbiausį veiksnį — pradėjo **bažnytinių studijų ir Seminarijų** reformą, idant klierikų švietimą-auklėjimą pakeltų iki dabartinių laikų reikalingo lygio.

Mūsų popiežius buvo ne tik didis, ne tik visuotinas (Catholicus), bet iš tikrųjų, buvo ir “alter Christus”: kai beprotingas žmonių elgesys buvo juos benešąs į neišvengiamą katastrofą, Pijus XI — už pasaulio taiką, už visus žmones be tikybos, spalvos ir kilmės skirtumo — savo gyvybės “donum inaestimabile” — laisva valia ir iškilmingai paaukojo — išsižadėjo! A, kaip teisinga, kad mūsų Pijus nėra didis pagal žmonių mastą bei elgseną! Jis, iš tiesų, yra — deja, kaip gi galėjo — kad tik ir vienas — kunigas to nesuprasti ar pamiršti? — jis yra gerasis Ganytojas, kuris per daug dosniai atidavė savo gyvybę už savo avis, taip pilnai, kad dvasiškių ar pasauliečių ištikimos bei taurios,

maloningos ir nuolankios sielos neprivalėjo taip skaudžiai įžeisti dangų reikalaujant kito reformatoriaus!

Garbė visuotinajam Pijui!

Garbė Jėzui Amžinajam Kunigui!

Garbė "šviesybių Tėvui, pas kurį nėra nevienodumo, nė pasikeitimo šešėlio, nuo ku-

rio "nužengia kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana" (Jon. I, 17) ir kursai šioje brangaus Ganytojo, kurio liūdimė — suteiktoje dovanoje yra dar kartą apreiškęs pasauliui, kad Dievas iš tikrųjų yra meilė: "Deus charitus est" (I Jono IV, 16).

Marijos Mėnesiui Atėjus

NUSIDĖJUS mūsų pirmiems tėvams ir užsitarnavus pasmerkimą, Dievas dar rojuje buvo pažadėjęs atsiųsti savo Sūnų, kuris išgelbėtų žmoniją.

Ilgai dar reikėjo laukti Gelbėtojo. Plaukė šimtai ir tūkstančiai metų. Pagaliau prisartino išgelbėjimo laikas.

Angelų kunigaikštis Gabriėlis buvo siųstas į Galiliejos miestelį Nazaretą pas mergelę iš Dovidų namų, vardu **Marija**, pranešti

jai ir visai žmonijai labai džiaugsmingą žinią. Arkangelas tarė: "Sveika malonės pilnoji, Viešpatys su tavimi, pagirta tu tarp moterų. Štai pradėsi ir pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu Jėzus".

Ką į tai atsakė Švenč. Panelė? "**Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei**". Tą valandą įvyksta pasaulio laukimas; Dievo Žodis tapo kūnu ir apsigyveno mūsų tarpe.

*Šventa, nekalta Pana Marija,
Viso pasaulio skaisti lelija,
Meldžiame ant kelių,—
Nepamiršk savo vaikelių.*

Švenč. Panelē, kaip girdējome, vadina save Dievo tarnaitē, nors tampa Dievo Motina. Marija gerai supranta, kad žmogus sutvertas ne kam kitam, tik kad **Dievui tarnauti**. Todėl ir tinkamiausias ir maloniausias žmogui pavadinimas yra: **Dievo tarnas**. Marija buvo patikimiausia Dievo tarnaitė, nes per visą savo amželį nieko nemanė, nieko netroško, tik tai to, kas sutinka su Dievo valia. Nuo jauniausių savo dienelių per visą gyvenimą pasiliko tobuloje Dievo meilėje ir Jo malonėje. Švenč. Mergelė vieno tetroško — Dievo valią išpildyti kuo geriausiai. Todėl Viešpačiui tarnavo ne tik svarbiuose gyvenimo atsitikimuose, bet ir mažuose, triūsudama kasdieną apie savo vargingų namelių ruošą.

Ir mūsų gyvenimas paprastai susideda iš smulkių darbų ir darbelių, bet jei juos atliksime sąžiningai ir tinkamai, tai ir išpildysime Dievo valią, nes Dievo akyse **ne tas didis, kuris čia žemėj garsėja dideliais žygiais, bet tas, kuris pildo Jo valią.**

Todėl ir Marija, pripratusi nuo mažens tarnauti Dievui smulkiausiuose dalykuose, ateityje nuveikė ne tik dideliausius žmonėms išganyti darbus, bet ir sunkiausius, kurie ją nuvedė drauge su Jėzumi net į Kalvarijos kalną.

Štai mums Dievo tarnystės pavyzdys. Žinoma, Marijos šventumo mes visiškai nepasieksime, bet rūpinkimės bent iš to paties sekti jos pavyzdį.

Ypač moterys turėtų mokytis, kad sunkiomis savo gyvenimo valandomis galėtų ištarti su Marija žodžius: "Štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man taip, kaip Dievas nori".

Jeigu prisiziūrėsime žmonių gyvenimui, tai mes pamatysime labai liūdną vaizdą. Yra tokių, kurie Dievo net nenori pripažinti, gyvena taip, kad tartum Dievo visai nebūtų, nes jiems jisai nereikalingas. Kiti triūsia, dirba, vargsta tik sau, sau tarnauja, savim rūpinasi, kitų visai nepaiso. Tokių yra labai daug. Jų tarpe yra bedievių ir piktadarių, bet nemažas, o gal ir didesnis skaičius yra tokių, kurie Dievo neišsižada, bet Juo visai nesirūpina. Atsikėlęs žmogelis anksti rytą eina prie savo darbo, net nepasimeldęs, vakare gi pavargęs, kaip šiaudų pėdas krinta į lovą ir miega, kad rytojaus dieną ir vėl eitų dirbti. Taip diena po dienos, metai po

metų slenka jo amželio laikas ir pagaliau pažvelgia mirtis į jo gerai įtaisytus namus, sukrautus didelius turtus ir gerai išmokytus vaikus. Bet kas iš to. Po mirties jisai bus atmestas ir nelaimingas, nes tarnavo tik tai sau arba saviems, Dievui jisai nieko nebuvo skyręs. Čia žemėj gal jisai garsėjo, kaip žymus veikėjas, visi jį gyrė, gerbė, statė jam paminklus, rengė jo garbei akademijas, rašė laikraščiuose, bet jo sielai tas nieko negelbės, nes jisai netarnavo Dievui, bet žmonėms. Pasakysite, kad toks žmogus daug gero buvo padaręs ir jam Dievas turėtų už tai atlyginti.

Kadangi jisai darė tik žmonėms, tai žmonės jam ir užmokėjo jį garbindami ir girdami. Turėdamas 24 valandas, toks žmogus nematė reikalo nors kelių minučių paskirti Dievui. Pasakysite neturėjo laiko. Netiesa. Kodėl jisai turėjo laiko ištisas valandas kalbėtis su kaimynais, ilgai sėdėti prie stalo, visą naktį šokti, linksmintis. Tuo tarpu sukalbėti kelis poterius, nueiti pusvalandžiui bažnyčion — jam laiko nebuvo.

Jisai užmiršo, ką sako pats V. Jėzus: "**Viešpatį, savo Dievą tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi**" (Mat. 4, 10).

Prancūzų karalius Liudvikas XIV turėjo ištikimą ir labai gabų ministerį Kolbertą. Ministeris uoliai tarnavo savo valdovui, neretai apsilėisdamas Dievo tarnyboj.

Kada atėjo mirties valanda, Kolbertas buvo labai neramus, nes bijojo Dievo teismo. "O, šaukė ministeris, jeigu aš būčiau nors dalį pašventęs to laiko Dievo tarnybai, kokį aš buvau pavedęs karaliui, tai dabar man nebūtų reikėję drebėti ir bijoti Dievo teisingumo".

Sekime Marijos pavyzdį ir uoliai tarnausime Dievui, pildydami Jo šventą vėlią.

K. V. T.

"Greitai susitaikink su savo priešininku, kol dar tebesi draug su juo kelyje, kad kartais tavo priešininkas nepaduotų tavęs teisėjui, teisėjas nepaduotų tavęs budeliui, ir kad nebūtumei įmestas į kalėjimą. Ištiesų, aš (Jėzus) sakau tau, tu neišeisi iš ten, kolei neatiduosai paskutinio skatiko." (Mato V, 25, 26).

Jēzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

III. J:zus Kristus Pats Savyje Tobulas

A. Žmogiški Jēzaus Apribojimai

“Todėl jis turėjo pasidaryti visakuo panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas vyriausias kunigas Dievui, kad permaldautų už tautos nuodėmes. Nes todėl, kad pats kentėjo ir buvo gundytas, jis gali padėti ir tiems, kurie yra gundomi” (Žyd. 2, 17-18).

“Nes mes turime vyriausįjį kunigą ne tokią kurs negalėtų užjausti mūsų silpnybių, bet gundytą visais žvilgsniais panašiu būdu, tačiau be nuodėmės” (Žyd. 4, 15).

“Jis atnašavęs savo kūno dienose su didžiu skausmu ir ašaromis prašymus ir maldavimus tam, kurs galėjo išgelbėti jį nuo mirties, buvo išklaustas dėl savo pagarbos. Ir nors buvo Dievo Sūnus, jis išmoko paklusnumo iš to, ką kentėjo” (Žyd. 5, 7-8).

“Nes priderėjo, kad toks mums būtų vyriausias kunigas, šventas, nekaltas, nesutepas, atskirtas nuo nusidėjėlių ir aukštesnis už dangų” (Žyd. 7, 26).

Šiose ir kitose Naujojo Įstatymo vietose dažnai mums parodoma kaip, Kristui mirus, tikras jo žmogiškumas su visais žmogiškais apribojimais ir silpnūmais buvo įstrigęs pirmų mokinių mintin. Kuomet visas jo gyvenimo paveikslas buvo baigtas, tuomet ir tik tuomet jie pažino visų jo dalių prasmę. Tuomet jie suprato jo nusižeminimą ir romumą, kuriais jie jam dar gyvam esant, o labiausiai paskutinėmis dienomis pasipiktino. Pagaliau jie suprato kodėl bejėgis Kūdikėlis gulėjo Betlėjaus menkoje prakartėlėje, kodėl motina ir globėjas juomi rūpindavosi, kodėl iš baimės nuo priešo bėgo. Jie suprato kodėl paūgėjęs Vaikelis, Nazarete, kitų vaikų tarpe, augo “išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones”. Jie suprato kodėl pavyzdingas Jaunuolis dirbo dailidės darba; kodėl subrendęs Vyras stovėjo prie Jordano tarp nusidėjėlių kaip nusidėjėlis toje reikšmingoje dienoje, kuomet jiems pirmą kartą teko jį išvysti belaukiantį progos būti Jono pakrikštytu.

Jie pagaliau sužinojo kodėl jis kaip kiti

žmonės, ir net daugiau kaip kiti žmonės patyrė pagundos ugnį, kodėl alkdamo ir trokšdamo ir kūno nuovargį kentėdamo, kodėl pailsęs ilsėdavos, miegodavo. Jie suprato kodėl jis taip atvirai rodydamo savo jautrios prigimties prisirišimus, — kenčiantiems užuojautą, neteisintiems rūstumą, vieniems švelnumą, antriems griežtumą, artimiems meilę, priešams klaidų atidengimą, — kūdikišką džiaugsmo, skausmo, dėkingumo ir apsvylimo pareiškimą. Jie suprato kodėl jis pralinksmėdamo kai žmonės tapdamo jam pagoda, ir kodėl nuliūdavo, nepasisekimui ištikus. Po jo mirties ir vėl po jo prisikėlimo, jie matė kodėl ir kaip karštai jis troško, kad jie dar kartą jį pažintų kaip tikrą žmogų, o ne kaip išlaisvintą iš kūno dvasią. Jis leido apkabinti kojas (Mato 28, 9), kalbėjo tokiu graudžiu balsu, kurio negalėjo nepažinti (Jono 20, 16), jų akivaizdoje valgė (Luko 24, 30), įsakė save palytėti (Luko 24, 29-43), ir prisitaikė prie kiekvienos jų statomos sąlygos, kad tik juos įtikintų (Jono 20, 27).

Dabar po viskam, kitaip jiems pasireiškė pilna ir tobula Jēzaus žmogiška prigimtis. Jiems stojos prieš akis jo visiškas pasidavimas Dievui Tėvui. Tėvo valia jam buvo viskas, pradžia ir pabaiga. Pildyti Tėvo valią buvo jo gyvenimo darbas (Jono 5, 19). Skelbti Tėvo pavestą pasiuntinybę buvo jo skirta užduotis (Jono 8, 28). Tėvo žinojimas viršijo visus kitus dalykus (Mato 24, 36). Tėvo noras buvo jo galutinis siekimas (Mato 24, 39)! Jis neieškojo kitokios garbės kaip tik tos, kuri neštų Tėvui garbės (Mork. 5, 19; Jono 8, 49; 14, 13). Su Tėvu jis nuolat jungėsi maldoje (Luko 6, 12; 9-18, 28, etc.; Mato 14, 23). Tėvui dėkodavo ir džiaugsmo ir nuliūdime (Luko 10, 21; Jono 11, 1-45). Į jį kreipėsi kuomet darbas sunkiai sekėsi (Jono 12, 27). Dažnai jo pagalbos ieškodavo savo stebuklams (Mork. 7, 34; Jono 11, 39-42). Savo Tėvu patikėjo visame. Visoje kančiose eigoje, tikros žmogiškos Jēzaus valios pasidavimas dangiškojo Tėvo valiai tęsėsi nuo maldos Alyvų Darželyje (Mato 26, 39) iki pasigirdo paskutinis apleidimo šauksmas

ant Kalvarijos (Mato 27, 46), iki nuaidėjo tas paskutinis žodis: "Tėve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią" (Luko 23, 46).

Aišku tad, kad Jėzus artimiausiai su juo gyvenusiems buvo palikęs tikro su žmogiškais apribojimais žmogaus išpūdį. Net ir savo motinai taip panešėjo į kitus vaikus, kad ji niekuomet negalėjo su juomi nei kitaip nei elgtis kaip kad su savo sūniumi. Jam skundės kuomet negalėjo suprasti jo veikimo būdo (Luko 2, 48). Dėjo prieš jį kitų reikalus (Jono 2, 3). Ieškojo jo kuomet gresė jam pavojus (Mato 12, 49). O kai jis mirė, jį užėmė motinos vietą prie kryžiaus, vietą arčiau prie jo tiek daug kenčiančio kūno (Jono 19, 25). Artimieji jį pažino tiktai kaip Nazareto dailidę. Tas išpūdytys juose ir pasiliko. Jo paties Nazareto miestelio gyventojai už tai jį ir niekino, kad jis buvo tik dailidė, nieks daugiau (Luko 4, 16-30). Mūtininkai ir nusidėjėliai buvo tokie drąsūs jį pažinę, kad kvietė jį sėstis draug su jais prie stalo (Mato 9, 9-17). Geros moterys suprato jo reikalus ir džiaugėsi galėdamos jį sekti ir jam gelbėti (Luko 8, 1-3). Minios gatvėse aplink jį grū-

dosi (Mork. 5, 31), ir jį taip apsupdavo, kad reikėdavo jį nuo jų gelbėti (Mork. 3, 21). Kuomet jis kalbėjo jų manymu paikus dalykus, jie atvirai iš jo juokėsi (Mato 9, 24). Artimieji net bardavę jį kuomet jis leisdavosi šen ir ten tampyti, ir sakydavę, kad jis iš proto išėjęs (Mork. 3, 21). Jie jį persergėjo apie gresiantį jo regimu neatsargumu sukeltą pavojų (Mato 15, 12). Jie jam tiesiog prieštaravo (Mato 16, 22). Ir net kuomet jis buvo jų akivaizdoje persimainęs, jie atsipeikėję pamatė, kad tai buvo tik Jėzus (Mato 17, 8). Jie barėsi jo draugystėje net užmiršdami, jog jis su jais buvo (Mork. 9, 33). Jie išmintingai patarė, ką turėtų daryti (Jono 7, 3, 4). Jie patys sprendė, kuriuos prie jo prileisti, kuriuos ne (Mato 19, 13; 20, 31). Jie jo akivaizdoje skundėsi kuomet jį gerbė jamp riintiniais, bet jų nuomone netinkamais būdais (Mato 26, 8). Jei tokia artima prietelystė ir draugiškumas įrodo kaip visiškai Jėzus buvo žmogus žmonių tarpe, tai kiekvienas Evangelijos lapas tai apščiai liudija.

(Bus daugiau)

Didžiojo Išradėjo Jaunystė

ŠLANDIEN visas kultūringas pasaulis su didžia pagarba mini Mykolo Faradejaus vardą, to didžio mokslininko ir išradėjo, padariusio tikrą perversmą elektromagnetizmo moksle. Mykolas Faradejus gimė 1791 m. rugsėjo 22 d. Anglijoje, neturtingo kalvio šeimoje. Nuo pat mažens Mykoliukas buvo labai darbštus, linksmo būdo ir nepaprastai pamaldus berniukas. Atsikėlęs anksti rytą jis pirmiausia klaupdavo sukalbėti rytmetinius poterių, po to padėdavo motinai tvarkyti kambarį ir pašistiprinęs prastu valgiu skubėdavo į kalvę tėvui padėti. Beveik kiekvieną darbą jis pradėdavo su malda. Ir kai vieną kartą tėvas, dėl kažkokios nesėkmės papykęs, pasakė Mykoliukui: "Ka ten murksai kampe, poteriai nepabėgs, greičiau imk plaktuką", sūnus meiliai atsakė "Tėveli, nedrausk man pasisemti naujų jėgų maldoje, kuri pakelia mano darbo našumą". Tė-

vas susigėdo negerai pasakęs ir švelniai paglostė sūnaus galvą.

Knygryšyklos berniukas siekia mokslo

Paūgėjęs Mykolas buvo atiduotas į knygryšyklą išmokti amato. Berniukas keletą metų dirbo paprastą darbą, tačiau daug skaitė ir nepaprastai troško mokytis. Todėl jis iš savo menko uždarbio pirkosi knygas ir studijavo fizikos bei chemijos mokslus. Vėliau ėmė lankytis mokslininko Humphry Davy paskaitas, kurį nustebino savo gabumais. Kada kartą mokslininkas užklausė Mykolo, kaip jis būdamas paprastas darbininkas, randas laiko taip daug išmokti, Mykolas atsakė: "Laiko yra pakankamai, tik reikia jį tinkamai sunaudoti. 12 valandų aš dirbu, valandą meldžiuosi, penkias val. mokausi, o likusias 6 valandas sunaudoju miegui ir kūno patiprinimui maistu". 1813 m. Mykolas jau buvo mokslininko padėjėjas, vėliau sekreto-

riu, o po keleto metų jau skaitė paskaitas karališkame institute kaip chemijos profesorius.

Nustabiusis M. Faradejaus išradimas

1831 m. jis rado elektrinę ir magneto - elektrinę indukciją, apie kurią šiandien žino kiekvienas radijo mėgėjas. Savo paskaitose jis nusakė, kad šviesa, šiluma ir elektra yra įvairūs pasireiškimai vienos ir tos pačios jėgos. Šios minties paragintas jo mokinys Maxwellis sudarė elektromagnetinę šviesos teoriją. Faradejus atrado, kad elektros laidininke visuomet susidaro elektros srovė, kada tas laidininkas juda magnetiniame lauke taip, kad jis perkerta magnetinės jėgos linijas. Tai sudarė pagrindą, tai nuostabiai elektros plėtotei, kurios vaisiais mes šiandien naudojames apšviesdami elektra savo namus, jos jėga varydami įvairius motorus, klausydami radijo ir pan. Ir štai ant to Faradejaus padaryto pagrindo šiandien turime pastatytą nuostabų mokslo rūmą.

Jo vardą kasdien mini milijonai

Sunku suminėti visus mokslinius terminus, vėlesnius atradimus, patobulinimus ir išradimų dalis, kurios turi didžiojo išradėjo vardą, kurie stovi ant jo padėto pagrindo. Jo vardą kasdien mini milijonai žmonių pasaulyje. Ir visa tai padarė vargingo kalvio sūnus. Tačiau ir didžiui, visame pasaulyje garšiu mokslininku tapęs, Faradejus nenukrypo nuo savo vaikystės užsilvęžto kelio. Darydamas mokslinius bandymus, skaitydamas paskaitas mokslininkams, skelbdamas savo atradimus jis niekada nesigėdino sukalbėti ražančių, prašyti Dievo palaimos, padėkoti Jam už visus pasisekimus. Ir kai savo garbės viršūnėje jis buvo paklaustas, ar jis, atidengęs mokslui tiek didžiųjų paslapčių, vis dar tiki Dievą ir laiko Jį visko pradžia ir pabaiga, Faradejus nesvyruodamas atsakė: "Taip, aš tikiu Dievą dabar dar tvirčiau, nes žinau, kad visa tai, ką aš sugebėjau padaryti, padariau tik todėl, kad Dievas taip norėjo ir leido man tai padaryti". "M. L."

ŠVENČIAUSIOS JĖZAUS ŠIRDIES MALDOS APAŠTALAVIMAS

Bendroji intencija gegužės mėnesiui, 1939 m., kurią šventasis Tėvas Pijus XII paskyrė:

Kad Marija, Krikščionių Pagalba, teiktųsi apginti mus.

NIEKUOMET nebuvo žinoma, kad bet kas bėgęs tavo prieglobstin, prašęs tavo pagalbos arba meldęs tavo užtarymo, būtų likęs neišklausytas". Šitaip išreiškė šv. Bernardas savo pasitikėjimą į Mariją. Tą jis išreiškė vienoje savo maldoje į Panelę Švenčiausią. Be pertraukos aidėjo tikinčiųjų pasitikėjimo išreiškimai Marijai, krikščionių gelbėtojai.

Bažnyčios istorijoj randame daug faktų, rodančių Marijos galingą pagalbą. Mahometonai buvo nugalėti prie Lepanto Marijos dėka ir to įvykio paminėjimui yra įsteigta Ražancavos šventė. Vėl buvo laikai, kada iš kito šono grėsė Europai pavojus nuo mahometonų. Turkai buvo apgulę Austrijos sostinę Vieną ir karalius Sobieski šaukdamasis Marijos pagalbos pergalejo turkus ir išgelbėjo Europą. To įvykio atminimui popie-

žius Pijus VII 1815 metais paskelbė Marijos šventę, Krikščionių Gelbėtojos, ir paskyrė tai šventei gegužės 24 d.

Šiandie Bažnyčiai grėsia didesni pavojai, negu mahometonų įsigalėjimo laikais. Tas pavojus yra didelis ir visai Bažnyčiai ir atskiriems žmonėms. Komunizmas ir kitokie antikrikščioniški judėjimai siaučia Rusijoje, Vokietijoje, Meksikoj. Tie judėjimai siekia įsigalėti ir viešpatauti visur, po visą pasaulį. Iš to matome, ko krikščionys gali sulaukti, jei tiems judėjimams nebus pastotas kelias. Todėl su pasitikėjimu melskimės: "Marija, Krikščionių Gelbėtoja, apgink mus."

Šv. Julijona

(Šventė gegužės 22 d.)

Šv. Julijona gyveno pirmaisiais krikščionijos amžiais. Ji pasižymėjo išmintim, uolumu ir teisingumu. Palestinoj ji stojo už tarnaitę pas pirklių Eusebijų. Greit ji įgijo jo pasitikėjimą ir pagarbą. Pirklys vieną sykį biznio reikalais atsidūrė net į Korsikos sa-

lā. Toje kelionēje su tuo pirklīu vyko ir Julijona. Korsikos gyventojai tada dar buvo pagonai. Eusebijui ir Julijonai ten esant, prisiartino viena pagonų šventė. Šventės ceremonijose buvo pakviesta dalyvauti ir Julijona. Būdama krikščionė, ji su panieka atsakė dalyvauti pagonų ceremonijose. Pagonai pasijuto ižėisti ir nuvedė ją pas gubernatorių. Žiaurus gubernatorius nuteisė ją nukryžiuoti ir ji buvo nukryžiuota. Ji buvo palaidota Gorgonoj, vėliau perkelta į Bresciją. Vėliau Lombardijos karalius Didier jos atminčiai pastatydino bažnyčią ir toje bažnyčioje jos kūnas buvo palaidotas. Ji yra Korsikos globėja.

LAVYBA

Išmintis — Išmintis yra Dievo dovana, dėka kurios mes žinome, ką daryti tam tikroje aplinkybėse. Išminties dėka mes pramatome kokių priemonių griebtis kad gero tikslo atsiekti.

NURODYMAI PROMOTORIAM

Brangus Promotoriau:—

PRAEJUSIO mėnesio lapelyje savo nurodymuose promotoriams mes minėjome, jog Kristaus Vietininkas popiežius Benediktas XV ragino promotorius plėsti šeimynų pasiaukojimą Saldžiausiai Jėzaus Širdžiai. Dabar pasvarstykime, kaip geriausia mes galime išpildyti tą Šv. Tėvo paliepimą.

Promotoriai privalo melstis, kad katalikiškos šeimynos sužinotų ir suprastų grožį ir naudą tokio pasiaukojimo ir tokiu būdu panorėtų tai turėti savo namuose. Jie taipgi

privalo melstis, kad Dievas sustiprintų jų žodžius, kuomet jie aiškins žmonėms apie pasiaukojimą.

Kad promotoriai įtikinančiai galėtų raginti prie šeimynų pasiaukojimo, tai jie turi galėti išaiškinti, kaip tas yra gražu ir kaip aukštai tas rišasi su Maldos Apaštalavimo Dr-ja. Juk Šv. Tėvas Benediktas XV pareiškė, kad tas dalykas kilo toje dr-joje, su ja ta praktika turi likti ir jos kontrolėje turi būti.

Maldos Apaštalavimo Dr-ja įvairiais būdais aiškina ir platina pamaldumą Saldžiausiai Jėzaus Širdžiai. Dangiškasis Viešpats šv. Margaretai Marijai yra pasakęs: "Aš palaiminsiu tuos namus, kuriuose rasis išstatyta Mano Saldžiausioji Širdis ir garbinama". Prancūzų kunigas jėzuitas Henri Ramiere dar 1870 metais darbavosi, kad visą žmoniją paaukoti Saldžiausiai Jėzaus Širdžiai. O tą darbą pradėti paaukojant šeimynas, parapijas, draugijas.

Neramūs laikai sutrukdė jo darbą. Bet jau 1875 m. darbas buvo atnaujintas. Rezultatas buvo tas, kad Šv. Tėvui buvo įteiktas prašymas su virš penkių šimtų vyskupų parašais paaukoti visą žmoniją Sald. Širdžiai. Šv. Tėvas pritarė jų maldingiems norams.

Tuolaikinis popiežius Pijus IX patarė kunigui Ramiere jo vardu kreiptis laišku į viso katalikiško pasaulio vyskopus. Kun. Ramiere savo laiške sakė, kad tėvai turi paaukoti savo šeimynas, perdėtiniai savo apylinkes ir vyskupai savo diecezijas.

Kun. Ramiere iki mirties darbavosi reikale pasiaukojimo Saldžiausiai Jėzaus Širdžiai, o Maldos Apaštalavimo Dr-ja tęsia jo darbą.

Ar Dar Ilgai Bus Netikinčių?

GAL vienas įdomiausių ir svarbiausių visos Bažnyčios gyvenimo ir veiklos klausimų ir bus kaip tik tai šitas: "Ar dar ilgai bus žemėje netikinčių ir nepriklausančių visuotinai katalikybei?" Juk čia slepiasi visas katalikiškas veikimas, visa bažnytinė akeija ir pastangos, pagaliau ir paties Kristaus šventas pagrindinis troškimas padaryti vieną avidę po vienu Ganytojumi. Ir visa tai nebus atsiekta, nebus ga-

lutinai ir visai laimėta, iki nors vienas žmogus dar paliks netikis, nes čia reikalinga absoliučios visumos, be mažiausios išimties.

Tikrai, klausimas atrodo lyg pranašiškas, lyg būtų paslaptingas, lyg žmogaus protu neaprepiamas, lyg vienam Dievui priklausantis žinoti, kada gi Jo visagalė malonė patrauks visą pasaulį prie savęs. Bet iš kitos pusės paėmus šitą patį klausimą pamatysime, kad čia kartu siejamas ir mūsų pačių

dalykas ir mūsų pačių dalyvavimas.

Šitas klausimas apima savy daugybę ir svarbių kitų klausimų. Pavyzdžiui, kad jau visi žmonės tikės, gal tada bus pasaulio pabaiga ir panašiai. Kaip ten bebūtų ir kokie įvykiai būtų surišti su šiuo galutiniu visos žmonijos laimėjimu tikrajai Bažnyčiai, viena tėra aišku, kad šitas troškimas yra paties Kristaus troškimas, o Kristus kaip tikslai ir pasiaukavo kaip Išganytojas, kad įvyktų Jo paties žedžiais tariant: "Aš patrauksiu visą pasaulį prie savęs". Tam tikslui Jis įsteigė Bažnyčią, kad Ji žemėje tęstų šį norą iki galutinio įvykdymo. Štai jau ir priėjome, kad ar šiaip, ar taip, turi kada nors įvykti, kad būtų viena avidė su vienu Ganytojumi. Dabar tikslai belieka statyti mažesnę klausimėlį, būtent, kada gi visa tai įvyks, ar dar ilgai teks laukti visuotinio žmonių išganyimo dar čia žemėje?

Šito pastarojo klausimo visai nė nereiktu kelti, jeigu aiškiai matytume Kristaus troškiną be jokių kliūčių ir nuosekliai besipildant. Bet taip nėra, kadangi žmogui palikta laisva valia, ir visa žmonija taip pat laisva valia turi sugrįžti į Kristaus avidę. Ypač paskutiniųjų metų įvykiai kažkaip savotiškai kelia neramumą ir abejonių, kad atrodo, jog pasaulis ne tik kad neparodo noro išgirsti nuolatinį Išganytojo šauksmą pas save, betgi net priešingai. Pasaulis, rodosi, kad vieną gražią dieną visas neteks proto ir ką jis daro, kokių brožudiškų karų neišgalvoja! Ir visa tai vyksta šiomis dienomis, o apie tikėjimą, apie bažnyčią, apie savo Dievą, atrodo, nebėra visai laiko begalvoti. Ji visai atmetė, atrodo, visišką Jo atsižadėjimu. Bažnyčia nebegali žmonijai įskiepyti atsižadėjimo nuo karų, nuo visokiausių niekšybių ir pastatyti pasaulį ant ramios dvasios gyvenimo pagrindu. Nebent taip kai kas norėtų išivaizduoti, norėtų tvirtinti ir visai išbraukti Bažnyčią iš pasaulio, kaipo bejėgį ir nebe-reikšmingą dalyką.

Aišku, taip galvoti būtų galima, jei kas galvotų tikslai labai paviršutiniškai. Giliau pagalvojęs žmogus, kad ir šių dienų vaizdų perspektyvoje, tokių išvadų niekuomet nepadarys. Juk visuomet atmintina, kad žmogui duota laisva valia ir užtat patsai žmogus ką nori, tą ir gali padaryti. Bažnyčiai priklausyti prievartos nėra ir Ji gražtuoju, itiki-

nančiai ir kantriai nenuilstamu žodžius vis tebekviečia visus žmones prie Jos priklausyti. Ir negalima būtų teigti, kad Bažnyčios narių skaičius mažėja. Ne, net priešingai — auga, bet auga, didėja nuosekliai ir tvirtai. Kas jau ima priklausyti prie Bažnyčios, tas jau nebeatkrinta atgal. Štai kame labai svarbus dalykas.

Palengva, nuosekliai auga Bažnyčia, bet tvirtai, nepajudinamai, nebeišardomai. Ir jei kokie įvyksta pasauliniai sukrėtimai, jie vyksta valstybėse, o ne Bažnyčioje. Dėl jų dreba valstybės pagrindai, o ne Bažnyčios.

Svarbiausias dalykas, norint priklausyti prie visuotinos Bažnyčios, tai tikėjimas. Čia visas pagrindas kaip tik ir yra ir užtat pirma žmogus atvedamas į tikėjimą, o paskui tik į Bažnyčią. Kas gi yra tikėjimas? Štai, pagal pagal Vatikano nutarimą, tikėjimas yra žmogaus proto pritarimas, kuriuo paskui, veikiant Dievo malonei, žmogus tiki ir tiesas, kurias Dievas apreiškė, ne dėl to, kad tos tiesos būtų aiškios ir visiškai suprantamos, bet dėl apreiškusiojo Dievo autoriteto. Taigi, tai yra pastovus sielos nusistatymas, kuris palenkia protą ir valią sužadinti ir viešai pareikšti tikėjimo aktus, gi tikėjimo aktus sužadinant dalyvauja ir žmogiškasis prigimtas protas, ir žmogaus laisva nevaržoma valia, ir visagalė, visur į gerą pagalbą pribūnanti, Dievo malonė. Štai jau ir aišku, kokie yra tikėjimo pagrindai ir kad prie tų pagrindų kartais žmogui labai sunku prieiti, bei tai nėra su žemišku žmogumi nesuderinami dalykai. Tai žmogui realus dalykas ir privalomas dalykas, kaip ir visas jo paties gyvenimas.

Dabar gi vėl klausimas — o kodėl žmonės netiki? Kodėl ne visi nori tikėti? Kodėl netikintis žmogus nesiveržia prie tikėjimo, prie Kristaus, prie Bažnyčios taip, kaip jis puola prie maisto, prie gėrimo, prie pasilinksminimų, Juk tikėjimas sudaro realaus žmogaus gyvenimo dalį, kodėl gi žmogaus nieiškomas, netrokštamasis, dėl to taip retai ir išimtiniais atsitikimais aukojamasi? Visa tai kodėl?

Tas amžinasis ir nesuprantamas "kodėl" taip ir pasiliktų neaiškus ir neatvertas paties žmogaus akims. Ir štai mažytė paslaptis, kuri atvers viso to "kodėl" atsakymą. Būtent, neužtenka žmogui nugirsti ar sužinoti tikslai

tikėjimo apibrėžimas. To neužtenka. Lieka svarbiausia — būtent, kad šitas tikėjimo apibrėžimas, visa tikėjimo sąvoka žmogaus protu būtų suprasta; bet anksčiau žmogus turi parodyti geros valios pritarimą tikėjimui priimt. Paskui vyksta žmoguje persiorientavimas, didelė revoliucija, didžiulis perversmas ir svarstymas. Štai — protas šį valios pritarimą pastato kaip gera, valia ima kaip gėrį ir tuo vėl palenkia protą šitam gėriui pritarti, jį pripažinti ir pasisavinti. Štai ir visas kelias iš netikėlio iki tikėčiojo žmogaus. Jis trumpas, aiškus ir be jokios kombinacijos bei prievartos, kaip dauguma kad norėtų įrodinėti. Trumpiau sakant, valia palenksta, protas sužino, vėl grąžina valiai ir jau ir valia ir protas pasisavina. Ir šitoks kelias į tikėjimą vyksta kiekviename žmoguje, nė vieno neišskiriant, nežiūrint, ar žmogus mo-

kytas, ar bemokslis, nežiūrint amato, nežiūrint tautos, nežiūrint rasės — visi žmonės tikėjimo tiesoms pasisavinti vienodi.

Taigi, tai ko betruksta, kad visi žmonės tikėtų? Labai nedaug, labai nedaug! Trūksta vieno dalyko tikrai iš mūsų pačių pusės, tai turėti geros valios nors garstycios grūdėlį. Ir tuomet viskas bus pasiekta, tuomet viskas susitvarkys pasauly savai ir gražiai, ko mes dabar be tikėjimo nemokame sutvarkyti nė didžiausiomis revoliucijomis ir griūvėsiais. Tada nereiks ilgai laukti atsakymo į šitą tiek varginantį ir dabar neaiškų klausimą: "Ar dar ilgai bus netikinčių?" Tik iš mūsų pusės sulaukęs geros valios pasireiškimo, Išganytojas savo didžiausį troškimą galės galutinai išreikšti: "Ramybė žemėje geros valios žmonėms!" "Sursum Corda"

Paklausimams Atsakymai

Neseniai atgal mūsų keletas susiginėjo. Vieni tvirtino, jog kunigai negeresni už kitus, kad ir jie turėtų sekmadieniais Mišių išklaudyti taip kaip ir visi kiti žmonės. Šių nuomone, Mišių atnašavimas nėra Mišių išklaudyti. Kunigai esą turėtų išklaudyti Mišių atsiklaupę už grotelių. Aš bandžiau įrodyti, jog tai yra klaidingas protavimas, bet jie manimi netiki.

D. M., Boston, Mass.

Tiesa, Bažnyčios įsakymas liepia visiems išklaudyti Mišių visuose metų sekmadieniuose ir kituose nustatytuose šventadieniuose. Tačiau, sveikas protas aiškiai rodo, jog jeigu kunigas Mišias atnašauja, tikrai jų ir išklauso. Nėra reikalo, jog atlaikęs vienas Mišias išklaudytų kitų. Pagaliau, jeigu parapijoje tebutų vienas kunigas, kur gi galėtų jis, pats klebonas, Mišių išklaudyti? Ar gi būtų protinga reikalauti, jog jis vyktų į kurią kitą parapiją Mišių išklaudyti? Ne, nes kuomet kunigas Mišias atnašauja, jis jas ir išklauso.

Daug, tačiau, kunigų sekmadieniais ir kitomis dienomis tikrai išklauso daugiau negu vienerias Mišias, tik ne visada pasirodo

visiems matomai; Mišias išklauso klupodami zakristijoje.

Jeigu per paskutinę išpažintį būtume pamiršę išpažinti mirtiną nuodėmę ir ją dabar prieš Komuniją prisimintume, ar galėtume priimti švenčiausiąjį ar gal turėtume pirma išpažinti pamirštąją mirtiną nuodėmę?

Wisconsin

Tokiame atvejuje, pakanka sužadinti ir padaryti gaillesties aktą ir ramiai priimti Komuniją. Tačiau, tokią užmirštą nuodėmę reikia išpažinti kai pirmą kartą po to einama išpažinties.

Ar mirštąs žmogus galėtų priimti švenčiausiąjį didžiajame penktadienyje?

Taip, mirštąs žmogus gali priimti Komuniją, bet kurioje metų dienoje, net pačiame didžiajame penktadienyje. Tam tikruose atvejuose, vienoje ir toje pačioje dienoje mirštąs žmogus gali net du kartu priimti švenčiausiąjį Sakramentą. Pavyzdžiui: sakykime, jog žmogus dar būdamas pilnai sveikutėlis priėmė Komuniją ryte. Vėliau dienoj, ar dėl kokios nelaimės ar staigios sunkios ligos,

žmogus atsidūrė mirties pavojuje. Tada toks žmogus gali toje pačioje dienoje antrą kartą priimti Švenčiausiąjį kaipo Vijatiką arba kaipo dalį paskutiniųjų Bažnyčios suteikiamų apeigų.

Ar leista laidoti bažnytinėmis apeigomis tokį, kurs nėra atlikęs velykinės? Ar būtinai reikia atlikti velykinę savo parapijos bažnyčioje?
Wisconsin

Naujosios bažnytinės teisės yra pakeitusios senąjį nustatymą, taip jog pats velykinės neatlikimas šiandien nesudaro kliūties krikščioniškam palaidojimui. Ar laidoti su Bažnyčia ar atsakyti taip brangią malonę, priklauso klebonui, kuris rūpinasi žmonių gerove ir jų sielų išganymu.

Velykinę leista atlikti, bet kurioje bažnyčioje, kurios kam geriau patinka. Nors Bažnyčios Įstatymas pataria atlikti velykinę savo parapijos bažnyčioje, tačiau griežtai to neįsako ir žmonių prie to neverčia.

Kodėl kunigai suteikia išrišimą ir paskutinį patepimą jau numirusiam žmogui?

Omaha

Sakramentai tėra vien gyviesiems, ir todėl kunigai neteikia išrišimo ar paskutinio patepimo tikrai, o ne vien regimam numirusiems žmonėms. Reikia žinoti, jog netikėtose ir staigiose mirtyse nei joks gydytojas nei kas kitas nepasakys kurioje akimirkoje įvyksta tikra mirtis. Už tai gydytojai praleidžia valandą ar daugiau pirm negu išduoda savo nusprendimą.

Nors kartais tuojau po **regimos** mirties oficialiai pareiškama, jog žmogus yra miręs, tačiau visad yra galimybė, jog gyvybė per kurį laiką dar laikosi ir todėl, jog žmogus dar nėra **tikrai** numiręs. Tuomi remiantis, kunigams nurodoma duoti sąlyginį išrišimą tokiam vien **regimam** "numirusiam" žmogui ir su **regimam** paskutinį patepimą, kad ir valandą ar daugiau po žmogaus **regimos** mirties. Bažnyčia taip daro norėdama savo vaikeliams suteikti visas galimas priemones išganyti savo nemirtingas sielas.

Kiek laiko atgal skaičiau, jog popiežiui numirus sutrupinama jo žiedas. Kažin kodėl?
Chicago

Popiežinis žiedas yra galybės ir asmeniško veikimo ženklas. Visi popiežiai palieka mažiau ar daugiau asmenišką istoriją. Todėl kada numiršta popiežius, pasibaigia jo veikimas ir jo veikimo liudininkas. Iš sutrupinto žiedo nuliejamas kitas pagal naujojo popiežiaus norą ir pageidavimą.

Ar visi popiežiai ir kunigai po mirties eina į dangų?

Tik tie eina dangun, ar jie būtų kunigai ar net popiežiai, kurie yra dorai gyvenę ar bent prideramai gailėjęsi savo nuodėmių ir prieš mirtį susitaikinę su Dievu. Taip kunigai, taip popiežiai turi patys išganyti savo sielas lygiai kaip ir visi kiti žmonės. Jeigu būtų neatsargūs ir jeigu norėtų net ir jie galėtų pražudyti savo sielas ir patekti amžinon prapultin.

Jeigu prieš konsekraciją, ostija būtų užnuodyta, ar būtų visiškai saugu priimti tokią ostiją po konsekracijos, t. y. kunigui pavertus ją Kristaus Kūnu? Ar nuodai pakenktų?

Taip, nuodai ir po konsekracijos pakenktų ir žmonės priimdami tokias ostijas būtų nuodoti. Bažnyčia niekad nėra mokinusi, jog nuodai virstų Kristaus Kūnu. Nuodai vis pasilieka nuodais ir lygiai žalingai veikia ar jie būtų konsekruotoj ar nekonsekruotoj ostijoje.

Kaip gali kunigai žinoti, kada siela (dūšiai) apleidžia skastyklą?

Pirmą kartą girdžiu, jog kunigai turėtų tokias stebinančias žinias. Sielos yra įleidžiamos į amžiną dangaus linksmybę kuomet jos yra pakankamai apšvarintos ir prirengtos Dievo regėjimui. Nieks nežino kada tai įvyksta, nebent Dievas kam ypatingu būdu tai apreikštų. Tačiau, tos malonės nieks neturi teisės melsti.

Gyvenimas, dažnai mums suduoda skaudžių smūgių dėl to, kad per juos veikiau pajustumė ant savęs veikiančią Dievo valią.

Giliausių pasauly kasyklų viduje, randamieji daimantai ir kitos brangenybės, anaip tol neturi tokią didelę vertę ir taip skaisčiai nebežiba, kaip atleidžianti įvairias skriaudas savo artimui, žmogaus širdis.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Iš Tėvų Marijonų Seminarijos Gyvenimo Velykos Seminarijoje

Velykų šventės seminarijoje praėjo ramiai, kukliai, bet labai išpūdingai, ir sakyčiau, net per greit. Iš tikrųjų, buvo taip malonu ir linksma dalyvauti ir sekti iškilmingas ir išpūdingas pamaldas Didžiosios Savaitės bėgyje, nekalbant jau apie Velykų ryto iškilmes. Rodos dėl ilgo ir rūpestingo prisiruošimo Velykoms ir tokio mėkantraus Velykų švenčių laukimo, gausime Velykų džiaugsmu ilgiau, rodos apčiuopiamai pasidžiaugti. O gi dabar, kai pasižiūri atgal, rodos taip greit tas laikas prabėgo, o dar greičiau Velykų laikas ir džiaugsmas. Vienok, gal teisingai sakoma, kad gerais dalykais gauname tik trumpai pasidžiaugti; kitaip visokiom gėrybėm apsirantame ir jų mažiau įvertiname. Kai gauname kuo nors trumpai pasidžiaugti, kitą kartą to gerumo atsidėjusiai laukiame, ir jo sulaukė, daug daugiau įvertiname.

Velykos, tiesa, praėjo, tačiau mes galime jas dažnai naujai švęsti, kad ir kasdien — jei tik rūpinsimės viad gyventi vienybėje su Kristumi, gaivinti mumyse vis naują dvasios gyvenimą.

Seminarija giliai dėkinga visiems prieteliams, rėmėjams ir pažįstamiems, kurie savo nuoširdžiais linkėjimais, maldomis ar dovanomis malonėjo jai padidinti Velykų džiaugsmą.

Jau į pabaigą...

Velykų džiaugsmą skelbiantiems varpams dar tebeaidint, seminarijos auklėtiniai po visų švenčių ir po trumpų atostogų, vėl sukibo prie knygų. Tai jau paskutinis žingsnis prie kitų mokslo metų užbaigos. Ir teisingai studentas gali su džiaugsmu laukti mokslo metų užbaigos, nes jam reiškia kitas sekmingai praleistas mokslo metas ir kitas didelis žingsnis prie savo tikslo.

Pavasaris, tiesa, gražiausias, išpūdingiausias metų laikotarpis; kvepia jis nauju gyvenimu, jaunatve, naujais norais, gyvybe. Tačiau, iš kitos pusės, studentui jis kartais

pasidaro ir sunkus mokslo metų tarpas. Atbundanti gamta kaip tik tuo metu pasirodo savo atgimstančioj grožybėj, vilioja kiekvieną į tyrą orą, į platus laukus, į naują gyvenimą. Taip, kad studentai dažnai prisėina gan sunkiai susivaržyti kad neduotų vaizduotei kaž kur į tolimą beribę nulėkti, bet kad pakreiptų atydą prie knygos. Kas sunkiau, tinginio sloga ar "pavasarinis karštis" nevieną užkrečia, taip, kad dažnai norisi visa laikinai pamiršti — ir knygas, ir uždavinius, rūpesčius — ir tik sapnuoti ir ryškiom spalvom planuoti besitartinančiom atostogom.

Tačiau, pavasaris neša su savim ir kilnių įkvėpimų, priduoja naujos energijos ir pasiryžimo bei drąsos žengti priekin. Ir tai labai svarbu žmogaus gyvenime, ypač kada kuris nors pasirinkęs gyvenimo idealą ir tikslą. O žengimas prie kunigystės ar vienuolinio luomo... tai vienas gražiausių gyvenimo idealų... Jaunuolis, studentas, klierikas — teisižiūri į gamtos apsiereiškinus pavasario metu, teisišklausio josios kalbos, ir pajus ten Dievo veikimą, išgirs Jojo malonų balsą kviečiantį jaunuolį eiti paskui Jį, drąsinantį jaunuolį nugalėti sunkenybes, pakelyje pasitaikusias, ir drąsiai kopti į pasirinktą gyvenimo tikslą.

Marianapolis Pažanguoja

Iš tikrųjų, mums seminaristams buvo didelis džiaugsmas ir malonumas sužinoti, jog Marianapolio Kolegija kas kart sparčiau pažanguoja. Štai paskutinis didesnis jo pasisekimas buvo tai, kad Marianapolio Kolegijos skyrius galutinai susilaukė Connecticut valstybės užtvirtinimo. Marianapolio High School skyrius kiek anksčiau gavo valstybės užtvirtinimą, o štai paskutiniu laiku ir kolegijos departamentas valstybės irgi užtvirtintas. Taip, kad Marianapolio Kolegija turi teisės išduoti B.A. ir B.S. laipsnius savo abiturientams (pabaigusiems joje mokslus).

Tai reiškia, jog Marianapolis tokiu greitu laiku atsistojo greta kitų senesnių valstybės mokslo įstaigų. Taip, kad jau ir svetimtaučiai pasiskubino įvertinti jojo nuopelnus ir aukštą stovį. Štai neseniai svetimtaučių aukštesnių mokyklų vyresnybės Thompson, Conn. apylinkėje ir toliau, išleido ypatingą atsi-

šaukimą apylinkės jaunuoliams, kad jie lankyty Marianapolio Kolegiją, nes ji dabar patikima, legalizuota mokslo įstaiga.

Tai yra Marianapolio, Tėvų Marijonų ir bendrai visos lietuvių katalikų visuomenės pasisiekimas, jis turėtų iš lietuvių katalikų pusės iššaukti dar didesnio Marianapolio Kolegijai palankumo, užuojautos ir paramos. Tai jie gali padaryti siūsdami jom savo sūnelius arba progai pasitaikius prieinamais būdais prisidėdami prie jos palaikymo.

Pirmyn, Marianapolis!

Kun. B. Vitkus, MIC. Į Pensylvaniją

Pavadojujantis per keletą savaitių Aušros Vartų parap. vikarą kun. B. P. Vitkus, MIC., išvažiavo dabar į Pensylvaniją pavaduoti išvažiavusį atostogoms Durya, Pa. parapijos kleboną.

Smagi Žinia

Tėvai Marijonai, nuvykę į Argentiją, gražiai pradėjo veikti. Argentinos lietuvių katalikų laikraštis "Švyturys" štai ką praneša:

"Vargo ligšiol Buenos Aires lietuviai, neturėdami savo bažnytėlės, kuri juos spiestų gyventi krūvoje ir ugdyti savo tautinę kultūrą. Neturėdami savo pastovaus centro — savos bažnyčios — jie gyveno pakrikusiai, išsimėtę po plačiasias Argentinos sostinės apylinkes, leido laiką ir pinigą beprasmiuose smulkių "partijų ir partijėlių" ginčuose, kuomet jų vaikai augo lietuvių kultūrai svetimais, ir jie patys smarkiu tempu tirpo tikybinio apsileidimo ir ištauėjimo bangose.

Neseniai atvykusieji lietuviai vienuoliai iš pat pradžios prabilo apie būtinumą lietuviams turėti sau atskirą bažnyčią. Pasirodo jau einama prie tikslo atsieikimo. Praeitą sekmadienį per pamaldas viešai paskelbta, kad didelis žingsnis įgyjimui lietuviams atskiros bažnyčios jau yra padarytas, nugalint legalės šios šalies kliūtis, kurios ligi šiol lietuviams trukdė sudaryti atskirą parapiją. Būtent, La Plata arkivyskupas leido atvykusiems Tėvams Marijonams įsikurti vienuolyną ir statyti bažnyčią Pineyros apylinkėje dabartinės Nra Sra de Rosario parapijos ribose. Tėvai Marijonai jau dabar gali tuojau apsigyventi La Platos arkivyskupijos val-

dybos nurodytoje vietoje, ir kaip tik bus pasirošę parapiją apimti Nstra Sra de Rosario parapija bus padalinta, suteikiant pilnas parapijos teises ir naujai įkurtai parapijai, prie kurios glausis lietuviai. Tai bus pirmoji lietuvių valdomoji parapija Pietų Amerikoje.

Praeitą sekmadienį bažnytinei nuosavybei įgyti jau pradėtas fondas. Mat, ligišiol laikant pamaldas Šv. Lucijos bažnyčioje, visos lietuvių sudėtos aukos eidavo tos bažnyčios išlaikymui. Dabar, atvykus iš Šiaurės Amerikos lietuviams vienuoliams, susitarta su Šv. Jano bažnyčios klebonu, kad iš surinktųjų lietuvių pamaldose aukų tik penki pezai eis tai parapijai už bažnyčios panaudojimą, gi kas viršaus jau eis fondui naujai lietuvių bažnytinei nuosavybei įgyti.

Praeitą sekmadienį aukas rinko lietuvių įgaliotiniai. Sudėta 25 pezai. Taigi atliko 20 pezų lietuvių bažnyčios fondui.

Pradžia padaryta. Tiesa, labai maza pradžia, palyginus su reikalu, bet svarbu kad legalės kliūtys yra nugalėtos, kad seniai pribrendusiam darbui yra nustatytos gairės, ir kad patš darbas jau yra pradėtas. Ak ir lietuvių priežodis moko: "Pradžia darbą gaišina". Syki pradėtas lietuvių bažnyčios fondas, kad ir pamaži, jis prives prie seniai pagaidantų davinių.

Padėjome misijonierių kelionės lėšas padengti, jiems vykstant į Pietų Ameriką, dabar ar nebūtų gražu, jei prisidėtume ir prie jiems taip reikalingos bažnyčios statymo. Tepagalvoja apie tai Tėvų Marijonų Bendradarbiai.

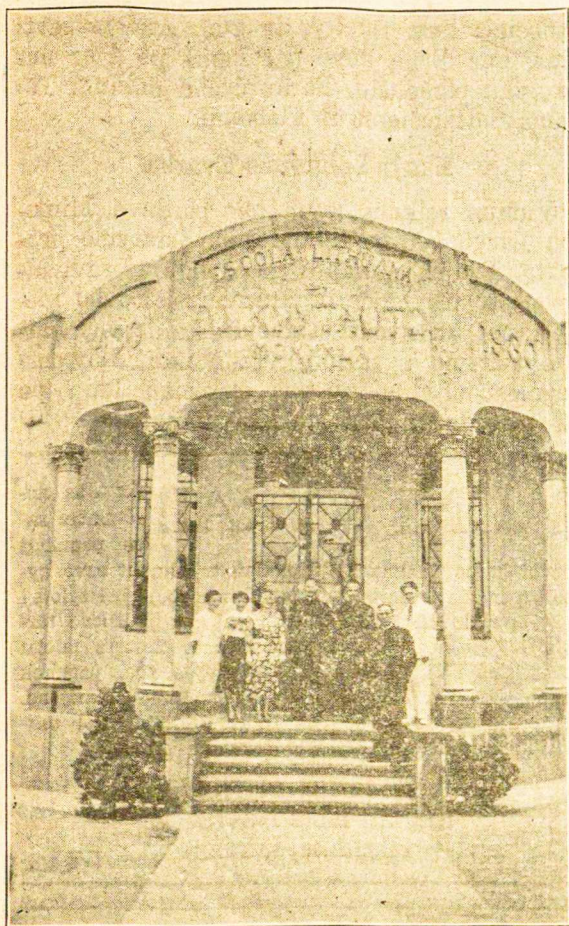
PASAULIO ĮVYKIAI

Popiežius Pijus XII Ragina Ispaniją Gaivinti Tikėjimą

Vatikanas. — Šventasis Tėvas Pijus XII per radiją atsišaukė į Ispaniją, ragindamas nutolusius nuo Bažnyčios ispanus prie tikėjimo gaivinimo.

Jo Šventenybė reiškia džiaugsmo, kad Ispanija gražinta katalikybėn. Bet žiaurus karas daug žmonių atitraukė nuo Bažnyčios.

Popiežius įpareigoja Ispanijos vyskopus imtis visų priemonių pagyventi ten tikėjimą.

Didž. Lietuvos kunigaikščio Vytauto lietuvių mokykla San Paulo mieste (Brazilijoje).

(Paveikslas imtas iš kun. J. Paškausko knygos *Pietų Amerikoje Kelionės Įspūdžiai*).

50 Metų Pamoka

Prieš 50 metų Argentinoje buvo prašalintos tikybos pamokos iš mokyklų. Ir kokie to pasielgimo vaisiai? Ogi sunykimas pagarbos tėvams ir mokytojams, nusikaltimai klusnumui, netikėjimas, nebepripažinimas dorinių vertybių hierarchijos ir aiškus dvasinis pakrikimas visuose savo pasireiškimuose, at-sako Argentinos katal. savaitraštis "Criterio".

Dabar, kaip žinome, vėl įvestas tikybos mokymas Argentinos mokyklose. Jis turi su-naikinti karčiuosius laicizmo vaisius. Tik tikybinis auklėjimas gali įdiegti jaunme patvarių dorinių nusiteikimų, kurie ir vėles-

niame gyvenime padės jam (jaunimui) laikytis doros dėsnų. Kiekvienas dorinės kultūros atnaujinimas prasideda mokykloje. To siekia ir Argentina, įsivesdama religinį auklėjimą mokyklose. Dieve, jai padėk!

Anglijos Ir Valijos Vyskupai Smerkia Smurto Dvasią

Londonas, Anglija. — Anglijos ir Valijos katalikų vyskupai metiniam suvažiavime išleido pareiškimą, kuriuo apgaili ir smerkia praplitusią šiandien pasauly smurtinę dvasią. Vyskupai nurodė po kiekvienų Mišių melstis už pasaulio ramybę, kurios žmonija pasiilgusi.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Pagerbė Pijų XII Vainikavimo Dienoje

Zarasai. — Kovo 12 d. kai Romoje buvo vainikuojamas Pijus XII Zarasai pasipuošė taut. vėliavomis o gimnazijos religinis būrelis suruošė platų paminėjimą. Kun. kap. Rauda tardamas įžangos žodį apibudino tos dienos reikšmę katalikams ir nekatalikams. Programą vykusiai išpildė patys mokiniai. Mok. E. Vilutytė paskaitė ištrauką iš dienoraščio, kaip mokiniai pergyveno Popiežiaus Pijaus XI mirtį. Kiti paskaitė ir padeklamavo apie Popiežių rinkimus ir apie dabartinį Popiežių Pijų XII.

Energingai Veikia

Kurai. — Naujas Kurų klebonas kun. Gausas taip pat rodo daug veiklumo. Seną bažnytelę žada gražiai atremontuoti: sudėti naujas grindis, langus ir lubas, o iš vidaus dailiai papuošti. Nors ir reikės įvairiems darbams daugybės lėšų, bet kasgi katalikiškam veikimui jų gailėsis?

Katalikiškų organizacijų jėgos bus atnaujintos ir suburtos į bendrą didelį darbą. Parapijiečiai džiaugiasi vėl gavę gerą kleboną.

Mirė Knygnešys

Kauno miesto ligoninėj mirė knygnešys Jonas Pautienius, kilęs iš Vilkaviškio apskr., Lankeliškių val., Skerpėjų k. Caro vyriausybės persekiojamas pabėgo į Paryžių, kur buvo išgyvenęs 53 metus.

O Vis Dėlto Rusai Tebetiki

Buvęs bolševikų dievių vadas Jaroslavskis tvirtina, kad dalis Sovietų Rusijos miestuose tikinčiųjų yra 30 nuoš., o kaimuose — du trečdaliu visų gyventojų.

Bažnyčių uždarymas, sako jis, tai dar ne tikėjimo sunaikinimas. O tai, svarbiausia, dėl to, kad tebėra neparaližuotas dvasiškių veikimas.

Popai nebeturi cerkvių, bet jie pasiliko ištikimi tikėjimui, išvedžioja Jaroslavskis. Jie pasidarė "keliaujančiais popais". Toksai keliaujas popas su savimi neša visą reikalingą mantą savo "keliauninko portfelyje": šventą indėlį, truputį duonos ir vyno buteliuką Komunijai. Jis eina iš kaimo į kaimą.

Jeigu į kokį kaimą užėina po metų kitų, jis apkrikštija visus tuo laiku gimusius kūdikius, laimina naujai susituokusius ir t.t. Taigi, nors cerkvės ir uždarytos, popai žmonėms tebėra reikalingi, kaip buvę.

Pastatytas Elgetynas

Jonavos klebono kun. Vaitiekūno rūpesčių ir parapijos parama pastatytas elgetynas, kuriame tilpsią apie 20 lovų.

Užsipelno Pagyrimo

Tenka pagirti rimtą Valakbūdžio parapijiečių užsilaikymą šv. Mišių ir kitų pamaldų laiku.

Negavo Leidimo

Sintautai. — Sintautų pavasarininkai norėjo įsteigti romovę — skaityklą, bet kažkodėl negavo tam reikalui iš valdžios organų leidimo, tai ir viskas teko atidėti. Kažin kodėl tokie dalykai, kurie kitur seniai jau veikia, Sintautuose vis dar negalimi.

Nelabdaringa Širdis Kalta

Sintautuose padaryta senelių prieglauda, bet jos globojamieji, rodos, negali pasigirti geromis gyvenimo sąlygomis. Tur būt, čia nelabdaringa sintautiečių širdis kalta.

Pavykusios Rekolekcijos

Šakių R. K. parapijos rekolekcijos kovo 16—19 pilnai pavyko; bažnyčia buvo perpildyta. Rekolekcijoms ydovavo tėvai Sa-

leziečiai: kun. Skeltys ir kun. Andriuškevičius. Per dieną buvo pasakoma po 4 ar net daugiau pamokslų. Parapijiečiai dėkingi Tėvams Saleziečiams ir klebonui.

Nauja Laidojimo Tvarka

Vidaus reikalų ministras perdavė Ministrų Tarybai kapų ir laidojimo įstatymo projektą. Projektu, kapus galės laikyti savivaldybės ir tikišinės organizacijos. Po 50 metų kapai turės būti uždaryti. Laidojimo kainas tvirtins apskričių viršininkai. Lavonas negalės būti laidojamas anksčiau kaip po 24 valandų ir nevēliau 72 valandų.

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs norėtumėte save paaukoti Dievui kaipo Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyne ramybėje bei tyloje?

Jei moki kokį nors amatą, pašvęsk jį Dievo tarnyboj! Jei nemoki jokio amato, mes Tamstą mieliai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaukok geram tikslui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl tolimėnių informacijų kreipkis sekančiu adresu:

REV. FATHER of NOVICES
Marian Hills Novitiate,
Hinsdale, Illinois

Marijonų Rėmėjų Amžinas Narys

A. † A.

ALEKSANDRAS KRUSAS

užmigo Viešpatyje kovo 11, 1939, Elizabeth, N. J. Tėvai Marijonai už jo sielą atlaikys šv. Mišias balandžio 24 ir 25 dienomis, 1939. Visi Marijonų Rėmėjų Dr-jos nariai prašomi sukalbėti šv. Ražančiaus dalį už jo sielą ir šiaip pasimelsti, kad Dievas jam būtų gailėstingas.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790